

עמ"ת 24829/03/17 - השאם עלאמה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 24829-03-17 עלאמה(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עורר	השאם עלאמה (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח-תקווה (כב' השו' א' שרון), מיום 23.2.17, במ"ת 43048-02-17, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

רקע

1. כנגד העורר - תושב האזור, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; התחזות כאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק וגניבת רכב, לפי סעיף 413 לחוק;
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 18.2.17, בסמוך לשעות 23:15 ל- 00:45, פרץ העורר לרכב על ידי שבירת חלון הסמוך לדלת הנהג ומתג ההצתה. העורר הניע את הרכב ונסע לכיוון מחלף נתניה. שם, בסמוך לרמזור של כביש מס' 57, ניגש שוטר לרכב והעורר הציג לפניו תעודת זהות כחולה עם פרטיו של אחר ועם תמונת העורר.
- העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, למעט בהקשר לעבירת הגניבה המיוחסת לו ועתר להעדפת אמצעים שפגיעתם בחירותו פחותה.
3. בית המשפט קמא קבע כי חומר הראיות הגולמי המצוי בתיק החקירה, מגבש פוטנציאל ראייתי הלכאורי הנדרש להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי העבירות המיוחסות לעורר, בצירוף עברו הפלילי, הכולל עבירות של איומים, החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, מקימים עילת מעצר בדמות מסוכנות וחשש להימלטות מאימת הדין. לאורם של נתונים אלו, סבר בית המשפט קמא כי אין לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר ולכן הורה על מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו.

תמצית טענות הצדדים

עמוד 1

4. העורר טוען כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. העורר סבור כי חומר הראיות לכאורה אינו מגבש את הפוטנציאל הראייתי הנדרש להרשעתו בעבירת הגניבה המיוחסת לו. העורר טוען כי בית המשפט קמא התעלם מגרסתו, לפיה הוא אינו מעורב בעבירת הגניבה עצמה וכי הרכב נמסר לו מאחר, אשר ביקש ממנו להתלוות אליו לנסיעה. העורר הדגיש כי לא ידע שהרכב גנוב וכי מסר לחוקריו את שמו של האחר מיד עם מעצרו ואף בטרם נועץ בעורך דין. העורר הוסיף וטען, כי אין בעברו הפלילי כדי לגבש עילת מעצר בעניינו בדמות מסוכנות לבטחון הציבור, שכן המדובר בעבירה אחת בלבד משנת 2014 ומאז לא יוחסו לו עבירות אלימות נוספות. עוד נטען כי, בהינתן שהעבירות המיוחסות לעורר כעת הן עבירות רכוש, אשר אינן כוללות רכיבי תחכום, או ביצוע בצוותא, אין בהן כדי להקים עילת מעצר בעניינו. אשר לעילת המעצר הנובעת מהחשש להימלטותו, בהיותו תושב האזור, טוען העורר כי ניתן לאיין מסוכנות זובאמצעות קביעת תנאים שיבטיחו את התייצבותו להמשך משפטו.

5. המשיבה, מנגד, מצדדת בהחלטת בית המשפט קמא ולשיטתה, אין להתערב בה. המשיבה מפנה להחלטת בית המשפט קמא, ממנה עולה כי מתקיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר. המשיבה מדגישה כי העורר נתפס בעודו יושב במושב הנהג של הרכב הגנוב, כאשר מתג ההנעה והחלון הסמוך אליו שבורים. בנסיבות אלו, סבורה המשיבה כי מתקיימת, לכאורה, חזקה תכופה שיש בה כדי קשירת העורר לעבירה המיוחסת לו. המשיבה מבהירה כי גרסת העורר לא נתמכה בראיות כלשהן ומכל מקום, מדובר בטענת הגנה שאין מקומה להיבחן בשלב הדיון במעצר, אלא בהליך העיקרי. המשיבה הוסיפה וטענה, כי לבד מעבירת הכניסה לישראל שלא כדיון, מיוחסות לעורר עבירות נוספות ובהיותו תושב האזור, אין להעדיף חלופת מעצר בעניינו. עוד הודגש, כי העבירות המיוחסות לעורר ובפרט ההתחזות לאדם אחר והשימוש במסמך מזויף, מלמדות כי לא ניתן לייחס לו אמון, המהווה תנאי סף להעדפת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה.

דין והכרעה

6. לאחר שעינתי בערר, בהחלטת בית המשפט קמא ובטענות הצדדים ולאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הצריכות לעניין - נחה דעתי כי דין הערר להידחות. עיינתי בחומר הראיות לכאורה והתרשמתי, כמו בית המשפט קמא, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את העוצמה הנדרשת להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו. כן שוכנעתי כי קיימת עילת מעצר כנגד העורר וכי לאור מכלול נסיבות העניין, לא ניתן להעדיף חלופת מעצר בעניינו.

7. כידוע, בשלב דיוני זה, בו יש לבחון אם קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים, על חומר הראיות הלכאוריות לגבש פוטנציאל להרשעת הנאשם בהליך העיקרי במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96)).

8. עיון בחומר הראיות לכאורה מלמד כי ביום 18.2.17, בשעה 00:48, במהלך סיור משטרי, הבחין השוטר מר יומי הררי (להלן: "**השוטר**") ברכב העומד בנתיב השמאלי ובסמוך לרמזור שבכביש 57. אורות המצוקה של הרכב הבהבו. השוטר ניגש לקדמת הרכב והבחין בעורר כשהוא יושב במושב הנהג ומשוחח בטלפון. השוטר הבחין כי החלון הסמוך לדלת הנהג שבור וכי מתג ההנעה אינו במקומו, באופן המצביע על חשש לפריצת הרכב. השוטר הוסיף וציין כי העורר הציג לפניו תעודת זהות כחולה. העורר הובא לתחנת המשטרה ושם התרשמו השוטרים כי העורר מוסר מידע שגוי בניסיון להציג עצמו כאחר. לאחר מכן, עת נערך לעורר תשאול, מסר את פרטיו הנכונים וזוהה על ידי המשטרה באמצעים נוספים (ר' דו"ח פעולה מאת השוטר מיום

(18.2.17).

על פי הודעת המתלונן, הרכב נגנב בין השעה 23:45 ל- 00:45 (ר' דו"ח פרטי אירוע מיום 18.2.17). מספר דקות לאחר מכן, בשעה 00:48, נתפס העורר באותו רכב, בהיותו מונע וביושבו במושב הנהג.

הנה כי כן, בנסיבות אלו מתקיים, לכאורה, כלל החזקה התכופה, לפיו עצם החזקת הרכוש הגנוב בסמיכות לגניבתו, מאפשר לייחס למחזיק גם את עבירת הגניבה (ר' ע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל** (18.10.78); בש"פ 10028/03 **אלקריף נ' מדינת ישראל** (30.12.03)).

9. אין בידי לקבל את טענת העורר, בשלב זה, לפיה קיבל את הרכב מאחר. ראשית כך, משום שמדובר בטענת הגנה ולכן מקומה להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב הדיון בשאלת הראיות לכאורה (ר' בש"פ 5324/15 **לוז נ' מדינת ישראל** (16.8.2015)). שנית כך, משום שטענה זו לא נתמכה בראיות חיצוניות ואין בה, בשלב זה, כדי סתירת החזקה התכופה המיוחסת לעורר והנתמכת בחומר הראיות לכאורה.

10. אשר לעילת המעצר, סבורני כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא גם בהקשר זה. העורר נתפס בהיותו שוהה בישראל שלא כדין, זאת, לכאורה, במקביל לביצוע עבירת גניבה מסוג פריצה לרכב שהעונש המרבי בגינה עומד על כ- 7 שנות מאסר. נסיבות אלו מלמדות, אפוא, על קיומה של עילת מעצר מסוג חשש להימלטות מאימת הדין ואף לעילת מעצר נוספת בדמות מסוכנות לבטחון הציבור ולרכושו. מסקנתי אף מתחזקת לאור עברו הפלילי של העורר, אף אם ישן, הכולל הרשעה בעבירות איומים, החזקת סכין או אגרופן למטרה שאינה כשרה ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר.

11. כידוע, בחינת חלופת מעצר טעונה בדיקה דו-שלבית. בשלב בראשון, בחינת החלופה קשורה בחזקה ליכולתו של בית המשפט ליתן בנאשם אמון. יכולת זו נלמדת, בין היתר, מעברו הפלילי של הנאשם, מהתנהגותו במהלך האירועים מושא כתב האישום ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה (ר' בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.2011)).

רק אם צלח הנאשם את השלב הראשון שבבחינת חלופת מעצר, פונה בית המשפט לשלב השני, בו נבחנות חלופות מעצר קונקרטריות ומידת יכולת הגשמתן את תכלית המעצר (ר' בש"פ 3002/06 **סעאידה נ' מדינת ישראל** (17.4.2006); בש"פ 11053/05 **אל אסד נ' מדינת ישראל** (19.12.05); בש"פ 5887/10 **מדינת ישראל נ' אחמידי** (16.8.2010); בש"פ 1911/11 **רווה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011)).

12. בהתאמת הדברים לעניינו של העורר; נסיבות המעשה והעושה מציבות קושי לא מבוטל לתת בעורר את האמון המהווה מסד לכל העדפת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה. נסיבות אלו כוללות את אופן ביצוע העבירות המיוחסות לו, על דרך התחזות לאחר, שימוש בתעודת זהות מזויפת ומסירת פרטים כוזבים לשוטר במסגרת חקירתו.

13. יתרה מכך, גם לו הייתי הולך כברת דרך לקראת העורר, קיים קושי מהותי נוסף הנעוץ במיקום חלופת המעצר המוצעת בעניינו - בשטחי האזור. לעורר עבר פלילי וכן מיוחסות לו עבירות נוספות, בנוסף לעבירת השהייה הבלתי חוקית. מטעמים אלו, קיים קושי בבחינת חלופת מעצר בעבורו בשטחי האזור (ר' בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (4.11.13) (להלן: "**עניין קונדוס**")).

אשר לבחינת חלופת מעצר בשטחי ישראל, קיים קושי נוסף הנעוץ בכך ששחרורם של שוהים בלתי חוקיים לחלופת מעצר שכזו עשוי לעלות, לכאורה, כדי מתן היתר לשהייה בלתי חוקית בישראל. ההלכה הפסוקה מורה כי האפשרות להורות על חלופת מעצר בשטח ישראל אינה בלתי אפשרית, אך עליה להיעשות בנסיבות מיוחדות ובמקרים נדירים ויוצאי דופן, או במקרים בהם קיימת מניעה ממשייתהחזיראתהנאשםלאזור, בד בבד להצגתחלופתמעצרראויההמבטיחהפיקוחהדוק(ר' בש"פ 3952/14 **נעאלוה נ' מדינת ישראל** (16.6.16); בש"פ 743/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.2.15); בש"פ 3797/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.6.15); עניין קונדוס). במקרה הנדון, שוכנעתי כי לא ניתן לבחון חלופת מעצר בשטחי ישראל, שעה שהעורר לא הצביע על טעם כבד משקל המצדיק בחינה שכזו. בנסיבות אלו, סבורני כי המקרה הנדון אינו עולה בגדר המקרים החריגים והנדירים המצדיקים בחינת חלופת מעצר בתחומי המדינה.

14. עיינתי באסמכתאות שאליהן הפנה הסנגור ולא ראיתי לנכון לגזור מהן גזירה שווה לעניינו של העורר. במ"י 59814-06-16 ובעמ"י 478-07-16, נדון עניינו של חשוד בפריצה לרכב ובשהייה בלתי חוקית בישראל, ללא עבר פלילי. במ"ת 3468-10-16, לא יוחסה לנאשם עבירה של שהייה בלתי חוקית, במקביל לעבירות רכוש. בעמ"ת 57081-08-16, נקבע כי מלכתחילה היה מקום להורות על מעצרו של העוררים משקיימת עילת מעצר של מסוכנות, בד בבד עם חשש מפני הימלטות לשטחי האזור. הערר על החלטת השחרור נדחה לאור ההתרשמות כי התביעה מדברת בשני קולות.

15. לאור המקובץ, בהינתן העבירות הנוספות המיוחסות לעורר, לבד מעבירת השהייה הבלתי חוקית, לנוכח עברו הפלילי, הקושי לייחס לו אמון, היעדר נסיבות מיוחדות המצדיקות העדפת חלופת מעצר בשטחי ישראל והמניעה שבבחינת חלופת מעצר בשטחי האזור - שוכנעתי כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא והערר, אפוא, נדחה בזאת.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ז, 02 אפריל 2017, במעמד הצדדים.